

fige, at de Ulemper, den har ført med sig overfor Befolkningen, ere overordentlig smaa. Indskrænkningen i de Enkeltes Ret til at anskaffe Vaaben og til Døvelse i Vaabenbrug, forsaavidt der derved kun forfølges lovlige Formaal, er meget ringe. Det ærede Medlem henviste til den Stade, Loven skal have gjort for Skytteforeningerne. Jeg tror ikke, at Skytteforeningerne, naar de ville holde Politik ude, høre sig for Loven, og bekvemme sig til at foretage, hvad Loven forlanger, savne den fulde Frihed til at øve sig i Vaaben. Skulde det imidlertid være Tilfældet paa det enkelte Sted, saa maa de Paagjældende skyde Skylden paa den Agitation, der har medført, at man ikke har kunnet undgaa samtidig med, at man vilde ramme Misbrugene, at maatte give Bestemmelser, der kunne føre til nogen Indskrænkning i Folkets frie Rørelser.

Casper Jensen: Det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Madsen) og det ærede 2det Medlem for 7de Kredts (Madsen) vare uenige om Folkethingets Stilling til disse provisoriske Love. Det ene Medlem mente, at Folkethinget mulig vilde behandle dem, altsaa ogsaa mulig sige Ja til dem. Det andet Medlem mente lige saa bestemt, at Folkethinget ikke vilde have en Smule med dem at bestille. Det er et meget afgjørende Spørgsmaal, og jeg veed ikke bedre for at faae det besvaret end at spørge det andet Thing, hvorledes det stiller sig til disse Love. Jeg skal derfor kun tilslade mig en kort Hensjilling til den ærede Minister om til næste Aar, dersom nu det Udvalg, der mulig bliver nedsat, ikke skal blive færdigt med Forhandlingen om disse Love, at prøve at forelægge dem i det andet Thing og høre dets Mening om disse Love, saa faae vi det Spørgsmaal afgjort. Man have nemlig hvilken Mening man vil om provisoriske Love, saa kan det dog ikke være Meningen, at vi det ene Aar efter det andet kun skulle høre Landsthingets Mening om disse Love, at vi aldrig skulle høre Folkethingets Mening, forudsat da, at Ministeriet anerkjender dets Veto.

Ovesen: Jeg har faaet det Indtryk af, hvad der hidtil er blevet sagt, at man ligesom har været inde paa at lægge for megen Vægt paa at tale om det andet Thing, som det forekommer mig endogsaa mere, end der egentlig skulde tales derom. Jeg mener, at Hovedsagen egentlig først og fremmest er, hvorledes det høie Landsthing selv mener at ville stille sig til det foreliggende Lovforslag. Det undrer mig i høj Grad, at der slet ikke er blevet talt om den uhyre Nød, der var i

Begyndelsen af 1885, og som fremkaldte den foreløbige Lov af 5te Mai. Man har næsten faaet Indtryk af, som om man før i Tiden slet ingen Midler havde her i Landet til ad Lovens Veie at hindre Oprør og ophidsende Tale. Jeg skulde dog mene, at hvis der virkelig var Folk, der førte ophidsende Tale mod de lovlige Tilstande, Folk, der skrev forbrøderiske Ting i Blade og Tidsskrifter, ja endogsaa i Breve, og det lod sig oplhse og bevise, saa havde man vel her i Landet før den 5te Mai Domstole og Straffelovbestemmelser, hvorved den ærede Justitsminister maatte have været i Stand til at sætte Grændser for slikt Uvæsen. Jeg kan derfor aldeles ikke begribe, at man virkelig for Alvor kan komme ind paa den Paastand, at der har været en saadan paatrængende Nødvendighed tilstede, at det har været nødvendigt for Regjeringen at udstede en saadan foreløbig Lov om den Ting. Dernæst har det været mig i høj Grad uforstaaeligt, at man paa samme Tid, da man daglig taler og skriver om, at det er i allerhøieste Grad nødvendigt, at Danmark gjør Noget for sit Forsvar, da man taler og skriver om, at det endogsaa er saa paatrængende nødvendigt, at dersom man ikke paa regelmæssig Maade kan faae Lovgivningens Samtykke til at optaste Fæstningsværker og Sigt omkring Kjøbenhavn, maa man sørge for at faae dem, selv om man skal gaa udenfor Loven, fordi det er en Livssag for Danmark at forsvare sig — jeg kan ikke begribe, at man, samtidig med at man mener, at det er saa paatrængende nødvendigt at forsvare Danmark paa den Maade, gjør Sit til at slaa den danske Ungdom Vaabnene ud af Hænderne. Det er derfor min Hovedbetragtning overfor dette Spørgsmaal, at jeg i alle Maader anser det foreliggende Lovforslag for slet, og jeg maa derfor stemme imod, at det nyder videre Fremme. Skulde desuagtet det høie Thing vedtage Overgang til 2den Behandling og mulig ned sætte et Udvalg, der mulig kommer til det Resultat at anbefale Lovforslagets videre Fremme, kunde det gjerne være, kunde jeg tænke mig Muligheden af, at jeg virkelig kunde blive overbevist om Nytten af lige Ting, og jeg tvivler aldeles ikke om, at hvis jeg blev det, vilde jeg paa det Sidste stemme for Loven. Jeg tvivler ikke om, at fordi Folkethinget, som man har talt saa meget om, i Hjør har sagt Nei, kan det gjerne, hvis det kommer til Erkendelse om, at det er en god Lov i sig selv, stemme Ja i Aar. Iøvrigt skal jeg aldeles ikke indlade mig paa, hvad det andet Thing vil eller ikke vil. Hovedsagen for mig er, hvad jeg selv vil, og for det høie Thing, hvad det vil.